

1)Sygn. akt IV U 269/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopczyńska

Protokolant : Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 czerwca 2019 roku w Ś.

sprawy z odwołania **W. M.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...) z dnia 05.07.2017 roku

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

I. odwołanie oddala;

II. zasądza od powoda W. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód W. M. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 5 marca 2017 roku, odmawiającej mu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 18 listopada 2016 roku, podnosząc, że do wypadku doszło na skutek chwilowej utraty przytomności.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł. W uzasadnieniu powołano podstawę prawną decyzji podnosząc, z posiadanej dokumentacji wynika, że wyłączną przyczyną wypadku jakiemu uległ powód jest nieprzestrzeżenie przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia poprzez naruszenie przepisów ruchu drogowego, podejmując się ryzykownego manewru wjechania na przeciwny pas ruchu.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

W dniu 18 listopada 2016 roku w czasie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. we W. powód uległ wypadkowi przy pracy. Powód wracał ze szkolenia, minął rondo w S. i nieumyślnie zjechał na lewy pas.

Decyzją z dnia 5 lipca 2017 roku strona pozwana odmówiła powodowi prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 18 listopada 2016 roku, wskazując w uzasadnieniu że wyłączną przyczyną wypadku jakiemu uległ powód jest nieprzestrzeżenie przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia poprzez naruszenie przepisów ruchu drogowego.

Dowód: akta ZUS – w załączeniu;

zeznania powoda k. 14, płyta CD k. 16

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2017 roku umorzono warunkowo postępowania przeciwko powodowi o to, że w dniu 18 listopada 2016 roku w S. kierując samochodem S. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności, przekroczył oś jezdni i zjechał na przeciwny pas ruchu doprowadzając do czołowego zderzenia z prawidłowo jadącym pojazdem.

Dowód: wyrok z 12 VI 2017 k. 19-20

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 0%.

Pod względem neurologicznym uraz nie pozostawił trwałego i długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, ponieważ nie doszło do pierwotnego (bezpośrednio po urazie) ani wtórnego (późne następstwa urazu) uszkodzenia obwodowego i ośrodkowego układu nerwowego.

Powód w wyniku wypadku doznał powierzchownych urazów kręgosłupa szyjnego, klatki piersiowej i okolicy biodra lewego. Nie stwierdzono objawów organicznego uszkodzenia układu nerwowego, obserwowane drżenia nie mają charakteru pozapiramidowego, nie stwierdzono obecności zespołu korzeniowego, zaburzeń napięcia mięśniowego czy ograniczeń ruchomości kręgosłupa.

Pod względem ortopedycznym powód także nie doznał trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W badaniu przedmiotowym nie stwierdza się zaburzeń ruchomości kręgosłupa szyjnego czy piersiowego, deformacji mostka ani zaburzeń funkcji ruchowej i podporowej kręgosłupa powyżej 6 miesięcy.

Dowód:

- opinia biegłego neurologa J. S. k. 35.
- opinia i opinia uzupełniająca biegłego neurologa E. T. k. 53-55, 72-73, 92-93
- opinia biegłego ortopedy traumatologa k. 128-129

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieczonemu, który skutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Zaś oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji.

Ponadto zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 powołanej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;

3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Z treści powołanej regulacji wynika, że elementami koniecznymi uznania zdarzenia za wypadek przy pracy są nagłość zdarzenia, wywołanie zdarzenia przyczyną zewnętrzną, skutek powodujący uraz lub śmierć oraz pozostawanie w związku z wykonywaną pracą.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że zdarzenie mające miejsce w dniu 18 listopada 2016 roku stanowiło wypadek przy pracy według definicji wskazanej w art. 3 ust. 1 cytowanej ustawy. Spornym pozostawało czy wniosek powoda o jednorazowe odszkodowanie zasługiwał na uwzględnienie, z uwagi na podnoszone przez stronę pozwaną twierdzenia, że wyłączną przyczyną wypadku jakim uległ powód jest nieprzestrzeganie przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia poprzez naruszenie przepisów ruchu drogowego.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 1242 ze zm.) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Jednocześnie art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej stanowi, iż świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art. 3, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

W orzecznictwie słusznie przyjmuje się, iż rażące niedbalstwo jest zachowaniem graniczącym z umyślnością, ale zarazem takim, które nie daje podstaw do przypisania pracownikowi zamiaru skierowanego na popełnienie czynu. Przez działanie z rażącym niedbalstwem należy rozumieć między innymi sytuacje, w których poszkodowany pracownik zdaje sobie sprawę z grożącego mu niebezpieczeństwa, gdyż zwykle ono występuje w danych okolicznościach faktycznych, tak że każdy człowiek o przeciętnej przezorności ocenia je jako ewidentne – a mimo to, z naruszeniem przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, naraża się na to niebezpieczeństwo, ignorując następstwa własnego zachowania się. Niedbalstwo pracownika jako wyłączna przyczyna wypadku przy pracy wyłącza prawo do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego tylko wtedy, gdy miało charakter rażący, a więc graniczyło z umyślnością (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2008 r., II UK 106/08, cyt. za LEX nr 580246).

W szczególności, winę lub rażące niedbalstwo pracownika poszkodowanego w wypadku przy pracy należy konkretnie udowodnić. Organ rentowy odmawiając ubezpieczonemu świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego, nie może skutecznie powoływać się na prawomocny wyrok skazujący ubezpieczonego za wykroczenie bez udowodnienia przesłanek z art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej (zob. wyr. Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 lipca 2011 r., III AUa 951/10, cyt. za LEX 1112510). Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu do cytowanego wyroku organ rentowy odmawiając wypłaty świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego winien wykazać nie tylko naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, ale także umyślność działania lub rażące niedbalstwo oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy umyślnym naruszeniem przez ubezpieczonego przepisów albo wskutek rażącego niedbalstwa, a wypadkiem przy pracy.

W niniejszej sprawie, strona pozwana nie udowodniła w żaden sposób, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez powoda przepisów ruchu drogowego, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Powód zaś podnosił, że wyrokiem z dnia 12 czerwca 2017 roku postępowanie przeciwko powodowi zostało warunkowo umorzone, a dotyczyło nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Tym samym wypadek w dniu 18 listopada 2016 roku nie miał miejsca w okolicznościach uzasadniających pozbawienie powoda prawa do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego.

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania sprawy w zakresie ustalenia uszczerbku na zdrowiu wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

Jak wynika z opinii biegłych z zakresu neurologii oraz biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 0%.

Pod względem neurologicznym uraz nie pozostawił trwałego i długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, ponieważ nie doszło do pierwotnego (bezpośrednio po urazie) ani wtórnego (późne następstwa urazu) uszkodzenia obwodowego i ośrodkowego układu nerwowego, co wynika z opinii biegłej J. S. (2). Wobec zastrzeżeń powoda dopuszczono dowód z opinii biegłej E. T. (2), która wskazała w opinii, że powód w wyniku wypadku doznał powierzchownych urazów kręgosłupa szyjnego, klatki piersiowej i okolicy biodra lewego; nie stwierdzono objawów organicznego uszkodzenia układu nerwowego, obserwowane drżenia nie mają charakteru pozapiramidowego, nie stwierdzono obecności zespołu korzeniowego, zaburzeń napięcia mięśniowego czy ograniczeń ruchomości kręgosłupa.

Pod względem ortopedycznym powód także nie doznał trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Biegły wskazał, że w badaniu przedmiotowym nie stwierdza się zaburzeń ruchomości kręgosłupa szyjnego czy piersiowego, deformacji mostka ani zaburzeń funkcji ruchowej i podporowej kręgosłupa powyżej 6 miesięcy.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do negowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydane opinie zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające doznane u powoda urazy. Ponadto zgodnie z treścią art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym samym biegli wydają opinie, zaś Sąd dokonuje oceny tych opinii i opiera się na jednej z nich, lub żąda dodatkowych wyjaśnień. Na wniosek powoda została wydana opinia przez kolejnego biegłego neurologa, a następnie została sporządzona opinia uzupełniająca. Biegły sądowy obowiązany jest orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Dlatego, zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłych opiniom nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia powoda. Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiada biegły. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005r., II CK 572/04, Lex nr 151656). Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Mając powyższe na uwadze oddalono wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z ustnych opinii uzupełniających oraz zeznań świadka Z. K..

Dlatego też Sąd podzielił dokonane w opiniach ustalenia i przyjął je za podstawę swojego orzeczenia ustalając, iż powód nie doznał trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku z dnia 18 XI 2016 roku.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalono (punkt I wyroku).

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego (punkt II wyroku) znajduje oparcie w art. 98 k.p.c w zw. z §9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z dnia 2015 r, poz. 1804).